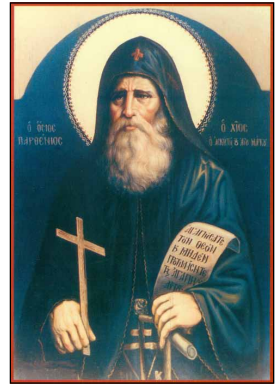

Ἐπέτειος 130 ἐτῶν ἀπὸ τῆς Κοιμήσεώς Του († 8.12.1883)

Ῥοσιος Παρθένιος ὁ Χίος*
Μυρίπνοον Ἄνθος τοῦ Παραδείσου

*Σύντομον Συναξάριον
 (ἐκ τῆς ἱεράς Ἀκολουθίας Αὐτοῦ)*

ΟΥΤΟΣ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος ἦν ἐκ τῆς νήσου Χίου, γεννηθεὶς ἐν ἔτει αἰωε΄ (1815), ἐν χωρίῳ οὗ ἡ κλησις Δαφνῶν, ἐκ γονέων εὐσεβῶν, Μιχαὴλ καὶ Ἄντωνίας καλουμένων, τοῦπικλην Φραγκοσκούφη, ἢ Μενῆ. Τὴν γέννησιν τούτου καὶ τὴν μετέπειτα κατὰ Χριστὸν προκοπὴν, προεῖπε τοῖς γονεῦσιν ὁ ἐν Ἄγίοις Μακάριος ὁ Κορίνθου, ἐπιθυμοῦσι σφόδρα τεκεῖν ἄρρεν, ἅτε μόνο θῆλυ κεκτημένοις.

Ἄνδρωθεὶς ἐμνηστεύθη νεάνιδί τινι, ἣτις μεταστᾶσα τῶν τῆδε, προεῖλετο ἀκολουθῆσαι καὶ δουλεῦσαι τῷ Κυρίῳ· διὸ καὶ χαίρειν πᾶσιν εἰπὼν, προσῆλθε τῇ Ἱερᾷ, ἢ Νεᾷ κέκληται Μονῇ, ἐνθα τὸ Μοναχικὸν περιβληθεὶς Σχῆμα, ὠνομάσθη Παρθένιος, ἀντὶ Πολυδώρου. Ἐνθεν τὸ ὄρος Πενθόδου καταλαβὼν, ὠκησεν ἐν τινι σπηλαίῳ, συντονωτάτης ἀσκήσεως ἀγῶνας ἀνύων, ἐν προσευχαῖς καὶ νηστείας καὶ παννύχοις στάσεσι Θεῷ ἀναγόμενος· καὶ καθάρας ἑαυτόν, ἐπλήσθη θείων ἐλλάμψεων· καὶ μελλόντων τῇ γνώσει πλουτισθεὶς, προεῖπε πλείστοις τὰ ἐσόμενα, ὡς καὶ τὸν μέγαν σεισμόν τὸν γεγονότα ἐν Χίῳ ἐν ἔτει αἰωπα΄ (1881). Καὶ τὴν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Μάρκου ἱεράν ἀνεγείρας Μονήν, ὄλος φῶς, αὐλῶ φωτοχυσία περιχεόμενος, ὠράθη ἐπαλλήλως τοῖς κενᾶ κατ’ αὐτοῦ μελετήσασιν. Καὶ πλείστοις ἄλλοις θαύμασι δοξασθεὶς, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τῇ η΄ (8ῃ) Δεκεμβρίου μηνός, ἐν ἔτει σωτηρίῳ αἰωπγ΄ (1883) τοῖς ἀπ’ αἰῶνος Ἄγίοις συναφθεὶς.

Θαυμαστά καὶ Διδακτικὰ Περιστατικὰ ἐκ τοῦ Βίου τοῦ Ὁσίου**

«Ἐπεσε; Ἐγείρου!»

Ο ΑΓΙΟΣ Παρθένιος δὲν ἦτο Ἱερεύς, ἦτο ἀπλὸς Μοναχός. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐμπόδιζε, ὅσους ἐφωτίζοντο ἀπὸ τὴν ἀγία ζωὴ Του, νὰ τὸν πλησιάζουν καὶ νὰ τοῦ ἐξομολογοῦνται τὶς ἀμαρτίες των. Ἐκεῖνος πάλι τοὺς ἄκουγε καὶ τοὺς συμβούλευε, ἐνῶ συγχρόνως τοὺς ἔλεγε: «Αὐτὰ σὰν συμβουλές, ἀλλὰ τὴν ἄφеси θὰ τὴν λάβετε ἀπὸ τὸν Πνευματικὸ ἱερέα, διότι ἡ Ἱερωσύνη λύνει καὶ δένει τὶς ἀμαρτίες».

Κάποτε, πῆγε ἓνας πιστὸς εὐλαβῆς καὶ ἐξωμολογήθη στὸν Ὁσιο. Ἐκεῖνος τὸν συμβούλευσε καὶ τὸν βοήθησε στὴν ἠθικὴ πάλη. Ἀλλὰ ὁ ἴδιος ξαναγύρισε πάλι καὶ εἶπε στὸν Ἅγιο τὴν ἴδια ἀμαρτία. Αὐτὸ ἐπανελήφθη πολλὰς φορές. Ὁ πιστὸς κάποτε τὸν ρώτησε «καὶ μέχρι πότε Γέροντα θὰ ἐπαναλαμβάνωνται τὰ ἴδια, ἀφοῦ μισῶ τὴν ἀμαρτία καὶ ὅμως ἐκείνη μὲ κυκλώνει;».

Ὁ Ἅγιος τοῦ ἀπήντησε: Αὐτὸ εἶναι, «ἀδελφὲ τοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς υἰοθεσίας». Πατᾶμε στὴν γῆ καὶ βλέπομε στὸν Οὐρανό. Αὐτὸ θὰ ἐπαναλαμβάνεται μέχρι ποῦ νὰ σὲ σκεπάσῃ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ βγῆς νικητῆς. Ὡς τόσο γνῶριζε, τὴν φωνὴ τοῦ Θεοῦ ποῦ λέει: «Ἐπεσε; Ἐγείρου. Τὸ πίπτειν ἀνθρώπινον. Τὸ ἐμμένειν σατανικόν». Ἡ ζωὴ μας εἶναι μία πάλη, ἓνας ἀγώνας καὶ μὴν ἀπελπίζεσαι, κανένας δὲν βγαίνει νικητῆς ἂν δὲν τελειώσῃ ὁ ἀγώνας. Ἡ ἀπόγνωσι τοῦ πιστοῦ εἶναι ἡ χαρὰ τῶν δαιμόνων καὶ ἡ μετάνοια ἡ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων.

Ἀγωνίζου ὅσο μπορεῖς, γιὰ νὰ πάρῃς τὸν στέφανο τῆς ζωῆς. Μὴν παραδίδῃς τὰ ὄπλα ὅταν πέφτῃς, νὰ ξαναεπιτεθῆς πάλι. «Οὐκ ἔστιν ἡ πάλη ἡμῶν πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας τοῦ σκότους». Ἀγωνίζου νὰ χαροποιήσῃς τοὺς Ἁγίους Ἀγγέλους.

«Καλὴ νίκη. Σὲ περιμένω νικητῆ», τοῦ εἶπε ὁ Ἅγιος καὶ τὸν προέπεμψε μέχρι τὴν εἴσοδο τῆς Μονῆς.

Ὅλα τὰ ἀμαρτήματα ὁ Ἅγιος τὰ ἐπιτιμοῦσε, ἀλλὰ ἰδιαίτερα τὴν βλασφημία. Ἔλεγε: «ὅταν βλαστημᾷ ὁ ἀνθρωπος ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ Ἰδίου τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ μὲ τὰ ἄλλα ἀμαρτήματα παραβαίνει τὸν Νόμο τοῦ Θεοῦ. Ἄλλο νὰ ἐπιτίθεται ἐναντίον κάποιου καὶ ἄλλο νὰ παραβῆς τὴν παραγγελία του».

Ἡ Κυριακὴ καὶ ὁ Ἅγιος

ΜΙΑ γυναῖκα ἀντὶ νὰ πάῃ στὴν Ἐκκλησία τὴν Κυριακὴ, ἔκανε φιδὲ

νὰ πάη στὸν Ὅσιο. – Γέροντα, σᾶς ἔφερα λίγο φιδέ, τοῦ εἶπε. – Σκουλήκια, τῆς ἀποκρίθηκε, μοῦ ἔφερες! Τὴν ὥρα τῆς Λειτουργίας δὲν τὸ ζύμωσες; Ἄδειασέ τον. Ὁ καθαρὸς φιδὲς εἶχε γεμίσει σκουλήκια.

Παρόμοια περιστατικὰ πολλὰ συνέβησαν στὸν Ἅγιο. Στὸ χωριὸ Θολὸ Ποτάμι ὑπῆρχε ἡ οικογένεια Μονιώδη. Ἐνα παιδί τῆς οικογενείας ἔγινε Μοναχὸς στὸν Ἅγιο Μᾶρκο. Ἡ μητέρα τοῦ Μοναχοῦ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μετέβαινε στὸ Μοναστήρι νὰ δῆ τὸ παιδί της καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν εὐχή τοῦ Ὁσίου. Πάντοτε δὲ κάτι προσέφερε στὸ Μοναστήρι σὰν μικρὸ δεῖγμα δωρεᾶς ἀνάλογο τοῦ ἰσχυροῦ βαλαντίου της. Κάποτε πῆγε φιδέ.

Ὁ Ὅσιος Παρθένιος μόλις ἔπιασε στὸ χέρι του τὸν φιδέ, ἐχαμογέλασε καὶ τῆς λέει: «τὸν φιδὲ πού μᾶς ἔφερες τὸν ζύμωσες Κυριακὴ -μέρα ἀφιερωμένη στὸν Θεό. Ὁ φιδὲς αὐτὸς δὲν εἶναι δεκτὸς στὸ Μοναστήρι, πάρε τον καὶ πέταξέ τον στὸ δάσος».

Ἐκπληκτὴ ἡ γραία Μονιώδη συνεμορφώθη πρὸς τὴν διαταγὴν τοῦ Ὁσίου, διότι πράγματι ὁ φιδὲς ζυμώθηκε Κυριακὴ.

Μιὰ ἄλλη Κυριακὴ περνοῦσε ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴν Ἐνορία τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος τῶν Νερομύλων κοντὰ ἀπὸ τὸ Παρεκκλήσιο τῶν Ἁγίων Σαράντα Μαρτύρων. Τότε βλέπει μὲ μεγάλη ἐκπληξι μερικὸς ἐργάτες νὰ καταπατοῦν τὴν ἀργία τῆς Κυριακῆς καὶ νὰ κτίζουν. Στρέφεται τότε στὸν ἀρχιμάστορα, ὁ ὁποῖος ἦτο νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ: «Ἔ, τοῦ λέει, σήμερα εἶναι Κυριακὴ ἡμέρα ἀφιερωμένη στὸν Θεό, δὲν ἐργάζονται». Τότε ἐκεῖνος τοῦ ἀπαντᾷ εἰρωνικά: – «Οἱ παπάδες πού ἡ δουλειὰ τους εἶναι νὰ ψάλλουν πῶς δουλεύουν τὴν Κυριακὴ;». «Ἄντε», τοῦ λέει ὁ Ἅγιος, «καὶ τὸ σπίτι ἀπ' ὅσο εἶναι δὲν θὰ ἀνέβῃ παραπάνω».

Πράγματι, ἄγνωστες παραμένουν οἱ αἰτίες, γιὰ τὶς ὁποῖες ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἡ ἀνοικοδόμησι ἐκείνου τοῦ σπιτιοῦ σταμάτησε. Μετὰ δὲν τὸ ἀγόρασε κανένας ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα, ἀπὸ εὐλάβεια στὸν Ὅσιο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν φόβο τῆς προφητείας Του, ὅτι δὲν θὰ ἀνέβῃ παραπάνω. Μέχρι σήμερα σώζεται ἀτέλειωτο καὶ ἐρείπιο, ἐνῶ διδάσκει τὴν ἀργία τῆς Κυριακῆς καὶ τὸ προορατικὸ χάρισμα τοῦ Ἁγίου.

Ἐλεγκτὴς τῆς Παρανομίας

ΜΙΑ μέρα ὁ Ἅγιος προικισμένος ἀπὸ τὸν Θεὸ μὲ τὸ χάρισμα τῆς διοράσεως, πλησίασε ἕναν Ἐπίτροπο μᾶς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εἶπε μὲ καταπληκτικὲς λεπτομέρειες τὶς καταχρήσεις τοῦ δικαιώματος τὸ ὁποῖο εἶχε. Ὁ Ἐπίτροπος αὐτὸς ἔκλεψε τὰ χρήματα τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τρόπον, πού σὲ κανένα δὲν ἄφησε τὴν παραμικρὴ ὑπόψια. Τότε ὁ

Ὁσιος τοῦ εἶπε καὶ πότε ἔκλεψε καὶ πόσα καὶ πῶς. Ὅλα τοῦ τὰ εἶπε. Τὸν παρακάλεσε γιὰ τὸ καλὸ του νὰ διορθωθῇ. Ὁ Ἐπίτροπος ἀρνήθηκε ὅτι ἔκλεβε, ἀλλὰ παρηγοροῦσε τὸν λογισμό του ὅτι ἔκλεβε γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ μικρὸ παιδί του πὺ συγχρόνως τὸ σήκωνε στὰ χέρια του, καὶ στὰ ρούχα τοῦ παιδιοῦ εἶχε κρύψει τὰ χρήματα.

Τότε ὁ Ὁσιος ἀπὸ τὸ χάρισμα τῆς διοράσεως προεἶδε τὴν ὀργὴν πὺ ἐρχόταν. Καὶ προεἶπε: «ὅποιος τᾶχη πάνω του τὰ λεφτὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἐκεῖνος τραβῆ τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ πὺ καταφθάνει». Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ, καὶ ἡ προφητεία του εἶχε πραγματοποιηθῇ. Ὁ Ἅγιος τὸ εἶχε προφητεύσει σὰν τιμωρία τοῦ πατέρα. Στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κλέφτη πατέρα τὸ ἄκακο παιδί ἦταν νεκρὸ. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐνθυμίζει τὴν τιμωρία τοῦ Ἄνανια καὶ τῆς Σαπφείρας, πὺ ἔπεσαν νεκροὶ ὅταν ἔλεγαν ψέμματα στὸν Ἅγιο Ἀπόστολο Πέτρο! (βλ. Πράξ. ε' 1-12).

Λιβάνι τοῦ Διαβόλου

Ο ΑΓΙΟΣ Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης τὸ τσιγάρο ὀνομάζει «βρωμερότατον χόρτον» καὶ ὁ Ἅγιος Παρθένιος συνεβούλευε τοὺς προσκυνητὲς νὰ μὴν καπνίζουν καὶ ὀνόμαζε τὸ τσιγάρο, ἐφ' ὅσον βλάπτει τὸ σῶμα -τὸν «ναὸ τοῦ Θεοῦ», λιβάνι τοῦ διαβόλου. Πίσω ἀπ' αὐτὸ κρύβεται ἡ προσπάθεια τοῦ Ἁγίου νὰ πείσῃ τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι τὸ κάπνισμα εἶναι καταστροφὴ καὶ βλάβη στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό, ἀλλὰ καὶ ἀπρέπεια στὴν συμπεριφορὰ τοῦ πιστοῦ. Ἡ ἀπρέπεια αὐτὴ εἶναι ἀσχημονία προκειμένου περὶ Ἱερῶς. Ὅταν ὁ Ἅγιος Παρθένιος συνήνητῃ κάποιον Ἱερέα πὺ κάπνιζε καὶ ἴκεινος τὸ ἀπέκρυπτε, εἶπε: «Ἐγὼ ξέρω μὲ τί λιβάνι λιβανίζεις! Καλύτερα νὰ μυρίζῃ μόνο λιβάνι ἢ μόνο τσιγάρο, γιὰτί λιβάνι καὶ τσιγάρο δὲν κάνουν ὁμορφὴ μυρωδιά». Ἦθελε νὰ πῆ ὁ Ἅγιος, ὅτι τὸ κάπνισμα στὸν Ἱερέα δὲν ἀρμόζει καὶ ἂν καπνίζῃ καλύτερα νὰ ἦτο λαϊκός. Ὅλοι παραδέχονται τὶς βλαβερὲς συνέπειες τοῦ καπνοῦ. Ἡ συμβουλὴ αὐτὴ τοῦ Ἁγίου εἶθε νὰ βοηθήσῃ ὅσους ἔχουν καλὴ θέλησι.

Ἑπακοὴ στὸν Ἐπίσκοπο

ΕΝΑΣ Ἱερεὺς πῆγε στὸν Ἅγιο Παρθένιο καὶ τοῦ παρεπονεῖτο γιὰ τὸν τότε Δεσπότη τῆς Χίου, τὸν μετέπειτα Νικοπόλεως καὶ Πρεβεζῆς, μακαριστὸν Ἀμβρόσιον Κωνσταντινίδην. Ἐνόμισε ὅτι θὰ εὑρίσκε σύμφωνο τὸν Ἅγιο.

– «Γέροντα», τοῦ ἔλεγε, «καὶ Σᾶς ἀκόμη ἔστειλε στὸν Τοῦρκο Δι-

οικητή, εἶναι ἄνθρωπος χωρὶς φόβο Θεοῦ» καὶ ἄλλα παρόμοια. Τότε ὁ Ἅγιος Παρθένιος τοῦ ἀπάντησε, σὰν πνευματοφόρος καὶ θεοφόρος Πατήρ:

– «Πότε, Πάτερ μου, θὰ μάθωμε τὸ μάθημα τῆς Ὑπακοῆς; Πότε θὰ καταλάβωμε, ὅτι πρέπει νὰ ἐφαρμόζωμε τὶς ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ; Ἄντὶ νὰ κάθῃσαι τώρα καὶ νὰ καταφέρῃσαι κατὰ τοῦ Δεσπότη μας, ἔπρεπε νὰ εἶσαι γονατιστὸς ἐμπρὸς στὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ προσεύχῃσαι ὑπὲρ αὐτοῦ. Τίποτα ἄλλο καλύτερο ἀπὸ αὐτὸ δὲν θὰ μποροῦσες νὰ κάνῃς. Ἄν θέλῃς ὅποτε ἔρχῃσαι ἐδῶ νὰ καταφέρῃσαι κατὰ τοῦ Δεσπότη, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ξαναδῶ», τοῦ εἶπε αὐστηρὰ ὁ Ἅγιος, «διότι εὐρίσκεισαι πολὺ πίσω ἀπὸ τὴν πνευματικὴ ζωὴ. Μίλησε στὸν Χριστὸ γιὰ τὸν Δεσπότη καὶ τότε ἄλλος κόσμος, Πάτερ μου, θὰ βασιλεύσῃ στὴν καρδιά σου, ποῦ ἀκόμα φαίνεται δὲν τὸν γνωρίζεις... Δύο πράγματα μᾶς χρειάζονται», ἀπόσωσε ὁ Ἅγιος, «παντοῦ καὶ πάντοτε: Προσευχὴ καὶ Ἀγάπη».

Ὁ Ἱερεὺς ἐκεῖνος ἔμεινε ἐκστατικὸς ἐμπρὸς στὸ μεγαλεῖο τῆς πνευματικῆς ἀκτινοβολίας τῶν λόγων τοῦ Ἁγίου. Μετὰ ὁ Ἅγιος τὸν συμβούλευσε νὰ πάῃ στὸν Δεσπότη καὶ νὰ πάρῃ συγχώρεσι. Ἐκεῖνος ἔτσι ἔπραξε, δὲν μπόρεσε νὰ ἀντισταθῇ στὸ ἐπιτίμιο καὶ στὴν ἐντολὴ τοῦ Ὁσίου, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε πῆ «ὅσα ἐποίησε» ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, τὰ ὁποῖα καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἱερεὺς εἶχε λησμονήσει.

Μὲ τὸ προορατικὸ Του χάρισμα ὁ Ἅγιος εἰσχωροῦσε στὰ σκότη τοῦ παρελθόντος καὶ διέλυε τὴν ὀμίχλη τοῦ μέλλοντος. Τὸ χάρισμα αὐτὸ πάλι τῆς προοράσεως τὸ χρησιμοποιοῦσε ὁ Ἅγιος, γιὰ νὰ βοηθήσῃ ὅσους ἀπέκρυπταν τὰ ἁμαρτήματά τους, νὰ μετανοήσουν.

Γι' αὐτὸ καὶ σ' αὐτὸν τὸν Ἱερέα, ὁ Ἅγιος ἐξηκρίβωσε τὸ ἁμάρτημα τῆς μνησικακίας εἰς τὸν Ἐπίσκοπόν του, τὴν ὁποῖαν μνησικακίαν ὁ Ἅγιος Θαλάσσιος ὀνομάζει λέπραν τῆς ψυχῆς. Πολλὲς φορές δὲν πρόκειται μόνο περὶ ἀνυπακοῆς εἰς τὸν Ἐπίσκοπον, ἀλλὰ καὶ περὶ μνησικακίας. Ὁ Ὅσιος ὁμως ἐθεράπευσε τῆς ψυχικῆς αὐτῆς λέπρας τὸν Ἱερέα. Ἐὰν μνησικακοῦμεν, ἀσφαλῶς δὲν εἴμεθα μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ! Χριστιανὸς μὲ μίσος ἠρνήθη τὸν Χριστόν. Ἐὰν δὲ οἱ Ἱερεῖς μνησικακοῦν καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὑπακούουν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον, «οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον»! Ἱερεὺς μὲ μίσος ἠρνήθη τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἱερωσύνην. «Ἐὰν τὸ φῶς σκότος γένηται, τὸ σκότος πόσον;»!...

Τί μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Ἱερέως ἐκεῖνου καὶ τοῦ Ἁγίου Παρθενίου! Εἶθε νὰ ἀναδειξῇ ὁ Θεὸς καὶ σήμερον μιμητὰς τοῦ Ἁγίου!

(*) Ἀρχιμανδρίτου Ἰωακεῖμ Ἱεροσολυμίτου τοῦ Χίου, Ὁ Ὅσιος Παρθένιος ὁ Χίος, 1815-1883, Βίος-Θαύματα-Ἀκολουθία, β' ἔκδ., Ἱερουσαλήμ 1995, σελ. 92-93.

(**) Αὐτόθι, σελ. 33-34, 47-48, 51-52, 55-58.